

สาส์นมหาพรต

ของ

สมเด็จพระสันตะปาปา ฟรังซิส

สำหรับเทศกาลมหาพรต ปี ค.ศ. 2021

“บัดนี้ พวกเรากำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” (มธ 20 : 18)

เทศกาลมหาพรต : เวลาแห่งการฟื้นฟูความเชื่อ ความหวังและความรัก

พี่น้องชายหญิงที่รัก

พระเยซูทรงเผยให้ศิษย์ของพระองค์ทราบถึงความหมายลึกลับแห่งพันธกิจของพระองค์ เมื่อพระองค์กล่าวถึงการทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการเสด็จกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ เพื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระบิดา จากนั้นพระองค์ทรงเรียกบรรดาศิษย์ให้มีส่วนร่วมในพันธกิจดังกล่าวเพื่อความรอดของโลก

การเดินทางของเราในเทศกาลมหาพรตสู่ปัสกา ขอให้เรารู้ว่าพระผู้ทรง “ถ่อมตนจนยอมจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ แม้กระทั่งสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน” (ฟป 2:8) ในเทศกาลแห่งการกลับใจนี้ ขอให้เรารู้ว่าความเชื่อของเราให้เราดึงน้ำจาก “น้ำพุชีวิต” แห่งความหวัง และนมัสการด้วยหัวใจที่เปิดกว้างซึ่งความรักของพระเจ้า ผู้ทรงทำให้เราเป็นพี่น้องกันในพระคริสตเจ้า ในเย็นสวดก่อนปัสกาเราจะรื้อฟื้นคำสัญญาแห่งศีลล้างบาปของเราและเราจะมีประสบการณ์กับการเกิดใหม่ เป็นคนใหม่โดยการกระทำของพระเจ้า การเดินทางในช่วงเทศกาลมหาพรตนั้นก็เหมือนกับการเดินทางทั้งสี่แห่งชีวิต คริสตชนจะได้รับความสว่างจากครีမ်แห่งการกลับเป็นขึ้นใหม่ของพระคริสตเจ้า แม้กระทั่งทุกวันนี้ซึ่งจะบันดาลความคิด ทศนคติ และการตัดสินใจของผู้ที่ติดตามพระคริสตเจ้า

การจำศีล การสวดภาวนา และการทำบุญให้ทาน ดังที่พระเยซูทรงเทศนา (เทียบ มธ 6 : 1-18) จะสามารถแสดงให้เห็นถึงการกลับใจของเรา หนทางแห่งความยากจนและการปฏิเสธตนเอง (การจำศีล) จะเกี่ยวกับความหวังและเอาใจใส่ดูแลด้วยความรักต่อคนจน (การให้ทาน) และการสนทนาแบบเด็กกับพระบิดา (การสวดภาวนา) จะทำให้มันเป็นไปได้สำหรับเราที่จะดำเนินชีวิตในความเชื่อ ความหวัง และความรักได้อย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพ

1. ความเชื่อเรียกร้องให้เรายอมรับความจริงและเป็นประจักษ์พยานต่อความจริง ต่อพระพักตร์พระเจ้าและพี่น้องชายหญิงของเรา

ในเทศกาลมหาพรตนี้ การยอมรับและดำเนินชีวิตในความจริงที่เผยแสดงด้วยวิธีการของพระคริสตเจ้า คือ ประการแรกเราต้องเปิดใจให้กับพระวาจาของพระเจ้า ซึ่งพระศาสนจักรส่งต่อเรื่อยมาจากชนรุ่นหนึ่งสู่ชนอีกรุ่นหนึ่ง ความจริงนี้ไม่ใช่เป็นความคิดที่เป็นนามธรรมที่สวมน้ำสำหรับผู้ที่มิปัญญาเพียงไม่กี่คน ตรงกันข้าม มันเป็นสาส์นที่เราทุกคนสามารถรับและเข้าใจได้ ซึ่งต้องขอบใจต่อหัวใจที่เปิดกว้างสู่น้ำพระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงรักเราก่อนที่เราจะตระหนักถึงมันเสียอีก พระคริสตเจ้าเองทรงเป็นความจริงนี้ อาศัยการรับสภาพมนุษย์ของพระองค์จนกระทั่งสุดขอบเขต พระองค์ทรงทำให้พระองค์เองเป็นหนทาง ทรงเรียกร้องแต่ก็ทรงเปิดกว้างให้กับทุกคนซึ่งจะนำทุกคนไปสู่ความบริบูรณ์แห่งชีวิต

การจำศีลที่เราจะมีประสบการณ์ในรูปแบบของการปฏิเสธตนเอง จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติมีใจเรียบง่ายเพื่อที่จะค้นพบของขวัญของพระเจ้า พร้อมกับตระหนักว่าตนถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาลักษณ์และความลุ่มลึกคล้ายกับพระเจ้า เราจะพบกับความบริบูรณ์ในพระองค์ ในการมีประสบการณ์กับความยากจน ผู้ที่จำศีลจะทำให้ตนเองเป็นผู้ยากจนพร้อมกับคนจน และจะสะสมทรัพย์แห่งความรักทั้งที่ได้รับมาและที่แบ่งปันให้กับผู้อื่น อาศัยวิธีนี้ การจำศีลจะช่วยให้เรารักพระเจ้าและเพื่อนบ้านเอกเช่นที่นักบุญโทมัส อควีนาส สอนนั้น เป็นการขับเคลื่อนออกสู่ภายนอกที่มุ่งความสนใจไปยังผู้อื่น พร้อมกับถือพวกเขาว่าเป็นหนึ่งเดียวกับเรา (เทียบ Fratelli Tutti, 93)

เทศกาลมหาพรตเป็นเวลาที่เราจะมีความเชื่อ ที่จะต้อนรับพระเจ้าสู่ชีวิตของเราและยอมให้พระองค์ “สร้างที่พักของพระองค์” ท่ามกลางเรา (เทียบ ยน 14 : 23) การจำศีลหมายถึงการเป็นอิสระจากทุกสิ่งที่ตั้งใจให้เราต่ำลง เช่น บริโภคนิยมหรือการเข้าถึงข้อมูลเยอะเกินไป ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเท็จหรือจริง เพื่อที่จะเปิดประตูหัวใจของเราให้กับพระผู้ที่เสด็จมาเยี่ยมเรา ซึ่งพระองค์ยากจนในทุกสิ่ง แต่ “เปี่ยมด้วยพระพรชานและความจริง” (ยน 1: 14) พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าและทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเรา

2. ความไว้วางใจ “น้ำพุชีวิต” ที่ทำให้เราสามารถเดินทางต่อไป

ตัวอย่างของหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ พระเยซูทรงขอน้ำดื่ม นางไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงอะไร เมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์สามารถให้ “น้ำพุชีวิต” แก่เราได้ (ยน 4 : 10) แนนอนนางคิดว่าพระองค์หมายถึงน้ำที่เป็นวัตถุ แต่พระเยซูกล่าวถึงพระจิตผู้จะทรงประทานน้ำพุชีวิตให้อย่างบริบูรณ์ โดยอาศัยพระธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาจะประทานความหวังที่ไม่มีวันจะทำให้ผู้ใดผิดหวัง พระเยซูเคยกล่าวเกี่ยวกับความหวังประเภทนี้แล้ว เมื่อพระองค์กล่าวถึงการทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ตรัสว่าพระองค์ “จะกลับเป็นขึ้นมาในวันที่สาม” (มธ 20 : 19) พระเยซูทรงกล่าวถึงอนาคตที่พระเมตตาของพระบิดาจะทรงประทาน การตั้งความหวังในพระองค์ เพราะพระองค์หมายความว่าความเชื่อที่ว่าประวัติศาสตร์มิได้สิ้นสุดลงพร้อมกับความผิดของเรา การใช้ความรุนแรงของเรา และความอยุติธรรมของเรา หรือบาปที่เอาจริงเอาจังแห่งความรักไปตรึงบนไม้กางเขน มันหมายถึงการรับการให้อภัยจากหัวใจที่เปิดกว้างของพระบิดา

ในเวลาที่เกิดความยุ่งยากลำบากเหล่านี้ เมื่อทุกสิ่งดูเหมือนจะมีความอ่อนแอและไม่แน่นอน มั่นดูเหมือนจะเป็นความท้าทายที่จะพูดถึงความหวัง แต่เทศกาลมหาพรตเป็นเทศกาลแห่งความหวัง เมื่อเราหันกลับไปหาพระเจ้า ผู้ที่ยังคงเอาใจใส่ดูแลสิ่งสร้างของพระองค์ด้วยความอดทน ซึ่งบ่อยครั้งเราปฏิบัติกับมันอย่างเลวร้าย (เทียบ *Laudato Si'*, 32-33; 43-44) นักบุญเปาโล ขอร้องให้เราตั้งความหวังในการคืนดีกัน “จงคืนดีกับพระเจ้า” (2 คร 5 : 20) อาศัยการได้รับการอภัยในศีลศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการแห่งการกลับใจ เราจะสามารถที่จะให้อภัยกับผู้อื่นได้ เมื่อเราเองได้รับการอภัย เราจะสามารถมอบการอภัยนั้นด้วยความเต็มใจที่จะเข้าสู่การเสวนากับผู้อื่น และมอบความบรรเทาให้กับผู้ที่ประสบการณืกับความทุกข์และความเจ็บปวด การให้อภัยของพระเจ้าที่เราสามารถมอบให้ด้วยวาจาและการกระทำ จะสามารถช่วยให้เรามีประสบการณ์กับปัสกาแห่งความเป็นพี่น้องกัน

ในเทศกาลมหาพรต ขอให้เรายังวันยิ่งจะห่วงกับ “การกล่าววาจาที่เป็นมิตร ที่ให้กำลังใจ ที่ให้ความบรรเทา ที่เป็นการส่งเสริม ไม่ใช่วาจาที่ดูถูก ที่สร้างความเศร้า ที่สร้างความโกรธ หรือแสดงการเหยียดหยาม (*Fratelli Tutti*, 223) เพื่อที่จะมอบความหวังให้กับผู้อื่น บางครั้งเป็นการเพียงพอที่จะแสดงความใจดี “พร้อมที่จะทิ้งเรื่องราวไว้เบื้องหลังเพื่อที่จะแสดงความสนใจ ที่จะมอบของขวัญแห่งการยิ้ม ที่จะเอ่ยสักคำเพื่อให้กำลังใจ ที่จะฟังท่ามกลางความเฉยเมยทั่วไป” (*ibid.*, 224)

อาศัยการรำพึงและการสวดภาวนาอย่างเรียบง่าย ความหวังจะถูกมอบให้เราในฐานะที่เป็นแรงดลใจ และแสงสว่างภายในที่ส่องสว่างให้กับการทำทนาย และการตัดสินใจเลือกที่เราเผชิญในการทำพันธกิจของเรา ดังนั้น เราจำเป็นต้องสวดภาวนา (เทียบ มธ 6 : 6) และสวดอย่างลับๆ เพื่อที่จะพบกับพระบิดาผู้ทรงเป็นความรักที่อ่อนโยน

การมีประสบการณ์กับเทศกาลมหาพรตในความหวัง หมายถึง การตระหนักมากขึ้นว่า ในพระเยซูคริสต์เจ้าเราเป็นประจักษ์พยานของยุคใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรง “กระทำทุกสิ่งขึ้นมาใหม่” (เทียบ วว 21 : 1-6) หมายถึงการรับความหวังของพระคริสต์เจ้าผู้ทรงมอบชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขน แล้วพระเจ้าทรงทำให้พระองค์กลับเป็นขึ้นมาในวันที่สามและทรง “พร้อมเสมอที่จะปกป้องไม่ว่าใครที่เรียกร้องความหวังที่มีอยู่ในตัวเรา” (1 ปต 3 : 15)

3. ความรักที่เจริญรอยตามพระบาทของพระคริสต์เจ้าในการเอาใจใส่ และในการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นการแสดงออกขั้นสูงสุดแห่งความเชื่อและความหวังของเรา

ความรักจะชื่นชมยินดีที่เห็นผู้อื่นเจริญเติบโตก้าวหน้า ดังนั้น มันจะเป็นทุกข์เมื่อผู้อื่นเดือดร้อน อยู่อย่างโดดเดี่ยว ป่วย ไร้บ้าน ถูกดูหมิ่น หรือขาดสิ่งที่จำเป็น ความรักเป็นแรงแห่งหัวใจ มันทำให้เราออกจากตนเองแล้วสร้างความสัมพันธ์แห่งการแบ่งปันและความเป็นหนึ่งเดียวกัน

“ความรักต่อสังคม” ทำให้มันเป็นไปได้ที่จะเจริญก้าวหน้าสู่ความศิวิไลซ์แห่งความรัก ซึ่งเราทุกคนรู้สึกถูกเรียกร้อง ด้วยแรงกระตุ้นแห่งความเป็นสากล ความรักสามารถที่จะสร้างโลกขึ้นใหม่ได้ มันไม่ใช่แค่ความรู้สึก มันเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะพบกับหนทางอันมีประสิทธิภาพในการพัฒนาสำหรับทุกคน” (*Fratelli Tutti*, 183)

ความรักเป็นของขวัญที่ให้ความหมายแก่ชีวิตของเรา มันทำให้เราสามารถมองผู้ที่เดือดร้อนในฐานะที่เป็นสมาชิกแห่งครอบครัวของเรา ในฐานะที่เป็นมิตร เป็นพี่น้อง เป็นเพื่อน แม้จะเป็นจำนวนน้อยแต่หากให้ด้วยความรักมันจะไม่วันจบสิ้น แต่มันจะเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตและความสุข นั่นคือเรื่องราวของไหและกระปุกน้ำมันของหญิงม่าย Zarephath ผู้มอบบิงกอนหนึ่งให้กับประกาศกเอลียาห์ (เทียบ 1 พกษ 17 : 7-16) มันยังเป็นกรณีของปิงที่ได้รับการเสก บิออก และแจกโดยพระเยซูให้กับศิษย์เพื่อที่จะนำไปแจกให้กับประชาชน (เทียบ มก 6 : 30-44) นั่นเป็นกรณีเช่นเดียวกันกับการที่เราทำบุญให้ทาน ไม่ว่าน้อยหรือมากเมื่อเรามอบให้ด้วยความยินดีและเรียบง่าย

เพื่อที่จะมีประสบการณ์กับเทศกาลมหาพรตด้วยความรัก หมายถึง การเอาใจใส่ดูแลผู้ที่มีทุกข์หรือรู้สึกถูกทอดทิ้งและมีความกลัวเพราะโรคระบาดโควิด-19 ในทุกวันนี้ที่ไม่มีอะไรแน่นอนเกี่ยวกับอนาคต ขอให้เราระลึกถึงพระวาจาของพระคริสต์เจ้าที่ตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ “จงอย่ากลัว เพราะเราได้แก่ท่าน” (อสย 43 : 1) ในการแสดงความรักเมตตาของเราขอให้เราพูดให้ความมั่นใจและช่วยให้ผู้อื่นตระหนักว่า พระเจ้าทรงรักพวกเขา ดุจดุรธิดาของพระองค์

“มีแต่สายตาที่เปี่ยมด้วยความรักเท่านั้น ที่จะสามารถทำให้ศักดิ์ศรีของผู้อื่นเป็นที่ยอมรับและผลที่ตามมาคือ คนจนก็จะเป้นที่ยอมรับและถือว่าเขาก็มีค่าในศักดิ์ศรีของเขา เขาต้องได้รับความเคารพในความเป็นอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของพวกเขา เพราะฉะนั้นจะต้องรวมพวกเขาให้สังกัดอยู่ในสังคมอย่างแท้จริง” (*Fratelli Tutti*, 187)

พี่น้องชายหญิงที่รัก ทุกวินาทีแห่งชีวิตของเราเป็นเวลาสำหรับความเชื่อ ความหวัง และความรัก การเรียกร้องให้มีประสบการณ์กับเทศกาลมหาพรตในฐานะที่เป็นการเดินทางแห่งการกลับใจ การสวดภาวนาและการแบ่งปันจะช่วยให้เราทั้งในฐานะที่เป็นชุมชนและเป็นปัจเจกบุคคล ให้ฟื้นฟูความเชื่อที่มาจากพระคริสต์เจ้าผู้ทรงชีวิต ความหวังที่สร้างแรงบันดาลใจด้วยลมหายใจของพระจิตและความรักที่หล่อหลอมมาจากดวงพระทัยอันทรงเมตตาของพระบิดาเจ้า

ขอพระแม่มารีย์ มารดาพระผู้ไถ่ที่ทรงซื่อสัตย์เสมอ และทรงยืนอยู่แทบเชิงไม้กางเขนและในดวงใจของพระศาสนจักรช่วยเหลือเรา ในการประทับอยู่ของพระแม่ ขอให้พระพรแห่งพระผู้ไถ่เสด็จกลับคืนพระชนมชีพติดตามเราทุกคน ในการเดินทางของเราสู่แสงสว่างแห่งปัสกาด้วยเทอญ

ให้ไว้ ณ กรุงโรม พระวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน
วันที่ 11 พฤศจิกายน 2020 วันรำลึกถึงนักบุญ Martin de Tours
FRANCISCUS